

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **X. N. T.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2018, č. j. MV-27700-5/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 6. 4. 2018, č. j. MV-27700-5/SO-2018, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 1. 2018, č. j. OAM-2173-54/ZR-2016, kterým byla dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a bylo rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu žalobci. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Namítal, že žalovaný zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, přičemž povinnost zjišťovat tyto informace mají správní orgány i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední. Uvedl, že správní orgány zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých, a to i přes to, že podstatné skutečnosti byly správním orgánům přímo předloženy žalobcem i jeho právním zástupcem v doplnění odvolání. Poukázal na skutečnost, že na území České republiky se nachází již od roku 2002. Celá jeho rodina, stejně jako veškeré jeho statky jsou v současné době na území České republiky, když ve Vietnamu s ohledem na dobu, po kterou se nachází mimo území domovského státu, již nemá žádných vazeb, ať rodinných nebo majetkových. Upozornil na to, že na území České republiky žije ve společné domácnosti se svou družkou a nezletilou dcerou. Uvedl, že správní orgány v průběhu řízení neučinily jediný krok, kterým by zjistily podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do jeho soukromého a rodinného života. V této skutečnosti žalobce spatřoval zásadní pochybení v postupu správních orgánů, které může mít vliv na zákonnost celého rozhodnutí ve věci. Správní orgán I. stupně měl možnost provést např. vypracování stanoviska orgánu sociálněprávní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), jeho výsledek či výsledek jeho družky, čímž by si ujasnil rodinné vztahy a všechny okolnosti, které mají význam pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. V daném případě bylo dle žalobce nezbytné, aby byla posuzována přiměřenost zasažení soukromého života ve vztahu k důvodům, pro které se povolení žalobci ruší, tedy k předchozímu deliktárnímu jednání. Správní orgány toliko konstatovaly předchozí odsuzující rozsudek, avšak zcela opomenuly roli žalobce ve všech případech a náležitě neposoudily závažnost spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území České republiky za dobu svého pobytu vytvořil. Uvedl, že byl na nesprávném místě v nesprávnou dobu. Žalobce v této souvislosti odkázal na závěry Veřejného ochránce práv obsažené v řízení pod sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG, kde konstatoval, že „*předpokladem vydání rozhodnutí, kterým se ruší cizinci povolení k trvalému pobytu v ČR podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Je proto nutné primárně zkoumat samotný zásah do rodinného života, tj. zabývat se skutečnými dopady rozhodnutí do života cizince, neboť právě ve vztahu ke skutečným dopadům správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života je možné poměřovat proporcionalitu vlastního rozhodnutí*“. Uvedl, že z důvodu neposouzení zásahu do života dcer jsou rozhodnutí správních orgánů v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Žalobce se ohradil proti správními orgány tvrzené možnosti pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Upozornil na to, že jeho právní zástupce opakovaně v obdobných případech poukazuje na skutečnost, že si cizinec po zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže upravit svůj pobyt jiným způsobem. Tomuto názoru žalobce přisvědčil rovněž Veřejný ochránce práv ve výše citovaném stanovisku, když potvrdil, že „*v případě zrušení trvalého pobytu nemůže cizinec z území žádat o žádný jiný druh pobytu (tj. o udělení víza či dlouhodobého pobytu), vyjma víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu po dobu řízení o zrušení trvalého pobytu. Znamená to tedy, že cizinec "zde nemůže dál pobývat", resp. si nemůže "jiným způsobem upravit pobyt."* Se zrušením trvalého pobytu je nepochybně spojeno jeho vycestování z České republiky. Nadto lze mít důvodné pochybnosti i o tom, zda by se cizinci podařilo zlegalizovat pobyt v České republice ze zahraničí s ohledem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které je v praxi vykládáno velmi restriktivně“. Žalobce konstatoval, že hodnocení právních předpisů ze strany správních orgánů evidentně neodpovídá realitě, když odkazují žalobce na možnost, která je s ohledem na konstrukci zákona pro něj prakticky vyloučena. Žalobce poukázal rovněž na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 59 A 14/2014–48.
4. Žalobce ve vztahu k podmínce, pro kterou mu byl zrušen trvalý pobyt, namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012–39, v němž tento soud definoval podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu. Žalobce upozornil na to, že sdílí společnou domácnost se svou družkou paní T. T. O. a dvěma nezletilými dcerami, T. B. V. a T. B. A. Uvedl, že s dcerami má velmi dobrý vztah, stará se o ně a zásadní měrou finančně přispívá na chod společné domácnosti. Bez pomoci žalobce je jeho družka nucena brát si mladší dceru s sebou do práce a o starší dceru se během nepřítomnosti jeho družky musí starat paní na hlídání. Uvedl, že pokud by mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, tato situace by pokračovala i v budoucnu. Takový stav by z pohledu zejména jeho nezletilých dcer byl nežádoucí, vyrůstání s oběma rodiči je pro vývoj dítěte velmi důležité.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Poukázal na to, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala, a proto v podrobnostech odkázal na obsah svého rozhodnutí a na spisový materiál.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením o zahájení řízení ze dne 6. 10. 2016 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 26. 5. 2015, č. j. 3 T 92/2012-182, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 5. 2016, č. j. 7 To 113/2016-231, který nabyl právní moci dne 19. 5. 2016, byl žalobce odsouzen pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků.

7. Správní orgán I. stupně provedl dne 20. 7. 2017 výslech žalobce, jehož se účastnil též jeho právní zástupce. Ve své výpovědi žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2002 za účelem podnikání. Konstatoval, že ve Varnsdorfu podnikal v oboru nákup a prodej. Vypověděl dále, že má dvě družky. S M. K. se poznal ve Varnsdorfu, od roku 2009 či 2010 jsou stále spolu, telefonují si, i když je teď ve výkonu trestu; chtěla za ním chodit na návštěvy do výkonu trestu, ale je to daleko, vychovává děti. Dále uvedl, že má i druhou družku T. T. O., se kterou má dvě dcery, T. B. V., narozenou dne „X“, a T. B. A., narozenou dne „X“. Vztah s paní T. trvá čtyři roky. S oběma družkami žije střídavě v Praze i ve Varnsdorfu a finančně přispívá na obě domácnosti. Konstatoval, že s vietnamskou družkou ve Vietnamu spolu nikdy nebyli, ve Vietnamu byl dvakrát, nepamatoval si kdy. Uvedl dále, že má i nevlastní dítě E. K., není jejím otcem, ale staral se o ni, je pro ni jako otec.
8. Dále správní orgán I. stupně přistoupil dne 13. 11. 2017 k výsledku družky žalobce paní T. Ta uvedla, že žalobce je jím přítelem, žijí spolu asi pět let a mají spolu dvě dcery. Vypověděla, že žalobce se o děti stará a jejich výživu platí. Uvedla, že pracuje v Sapě v kadeřnictví, starší dceru si bere do práce, o mladší se stará paní na hlídání. Finančně zvládá chod domácnosti sama. K osobě paní K. konstatovala, že jde o bývalou přítelkyni žalobce, ale je pravdou, že žalobce je občas s ní a občas s paní K. Uvedla, že ještě přesně neví, zda plánuje se žalobcem společný život, mají společné děti. Na otázku, co by pro ni a děti znamenalo, kdyby byl žalobci zrušen trvalý pobyt, odpověděla, že by to pro ni bylo velmi těžké z finančního hlediska, musela by se o děti starat sama.
9. Při pobytové kontrole provedené dne 15. 9. 2017 bylo zjištěno, že M. K. žije v bytě spolu se svou dcerou a přítelem R. O. K žalobci paní K. uvedla, že s ním žila ve společné domácnosti asi tři roky. Žalobce pak odcestoval do Prahy za prací a po nějakém čase se dozvěděla, že má v Praze nějakou Vietnamku, se kterou má dvě děti. Žalobce naposledy viděla před jeho nástupem do vězení, kdy se přijel rozloučit a z vězení poslal několik dopisů. V jednom z nich žádal, zda by nemohl být zapsán jako otec E. K., což paní K. odmítla. Uvedla dále, že s přítelem O. žije asi rok a s žalobcem již nemá nic společného. Dne 19. 1. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-2173-54/ZR-2016, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce neodůvodněné odvolání ze dne 29. 1. 2018, které doplnil podáním ze dne 28. 2. 2018 a ze dne 27. 3. 2018. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 9. 4. 2018.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 30. 1. 2019 právní zástupkyně žalobce setrvala na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Dále uvedla, že žalovaný neposoudil přiměřenost zrušení pobytu žalobce zejména s ohledem na dopad, který to bude mít na jeho nezletilé děti a vztah k nim. Zdůraznila, že i v případě odsouzení cizince k výkonu trestu do tří let odnětí svobody je nutno posuzovat přiměřenost zrušení pobytového statutu s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života cizince. Samotné odsouzení tedy nemůže být zásadním argumentem pro posouzení, zda je takový

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zásah do života cizince přiměřený. Nesouhlasila s odkazem žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 2 Azs 65/2017, neboť v uvedeném případě šlo o cizince, který byl opakovaně odsouzen a dopustil se závažnější trestné činnosti než žalobce, a kterému byl nadto uložen i trest zákazu pobytu. V případě žalobce tomu tak nebylo. Rovněž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39, ve kterém tento soud dospěl k závěru, že samotná existence možnosti žádat o nižší pobytový statut nemůže být argumentem pro posouzení zásahu v důsledku zrušení pobytu jako zásahu přiměřeného. Konstatovala, že o nižší pobytový statut je možné požádat, ovšem neexistuje nárokovost přiznání takového statutu. Současně zdůraznila, že k podání žádosti je nutno vycestovat do země původu a podat ji na zastupitelském úřadě, přičemž Zastupitelský úřad v Hanoji je velice těžko přístupný a vyřízení žádosti trvá několik měsíců až let. I při kladném vyřízení žádosti tedy hrozí cizinci dlouhodobé odloučení od rodiny. Argument, že se rodinní příslušníci žalobce museli vyrovnat s jeho nepřítomností po dobu výkonu trestu, považovala právní zástupkyně žalobce za nepřiléhavý. Tento argument nemůže být důvodem, aby odloučení od rodiny pokračovalo dlouhodobě i po ukončení výkonu trestu. Poukázala na skutečnost, že žalobce v době výkonu trestu byl výdělečně činný a rodina pravidelně jezdila za ním na návštěvu. Dále namítla, že v době rozhodování žalovaného byl již žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu, a to ode dne 23. 2. 2018. O této skutečnosti byl žalovaný informován před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, přesto však k uvedené skutečnosti nepřihlédl a nikterak se s ní v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. Odkázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém tento soud dospěl k závěru, že přiměřenost zásahu rozhodnutí je nutno posoudit i s ohledem na vliv daného rozhodnutí na ostatní rodinné příslušníky cizince, tedy v daném případě bylo nutno posoudit i dopad daného rozhodnutí do života dětí žalobce.

11. Žalovaný se z ústního jednání soudu nařízeného na 30. 1. 2019 předem omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.
12. Soud při jednání v souladu s § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl k návrhu žalobce dokazování sdělením podstatného obsahu listiny – usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 23. 2. 2018, č. j. 4 PP 24/2017-18, kterým bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody s tím, že byla stanovena zkušební doba v délce čtyř let a zároveň byl vysloven nad žalobcem dohled. Dále soud při ústním jednání provedl k návrhu žalobce dokazování sdělením podstatného obsahu listiny - potvrzení lékařky pro děti a dorost MUDr. L. T. ze dne 20. 4. 2018, ve kterém tato lékařka potvrdila, že žalobce dochází s dětmi na prohlídky, a uvedla, že vzhledem k zdravotnímu stavu dětí je zapotřebí dohled a péče obou rodičů. Dále soud při ústním jednání provedl k návrhu žalobce dokazování sdělením podstatného obsahu listiny - potvrzení Vězeňské služby ze dne 23. 2. 2018, podle něhož žalobce v době výkonu trestu získal dobu důchodového pojištění od 23. 3. 2017 do 31. 1. 2018 a za 4. kvartál roku 2017 si vydělal 4 315 Kč měsíčně.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě třiceti dnů od doručení žaloby žalobou napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců), tj. v projednávané věci do pondělí 9. 5. 2018, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 9. 4. 2018. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřipustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004-45, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně nově vznesl při ústním jednání soudu konaném dne 30. 1. 2019, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděně uplatněnou námitkou, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že žalobce byl dne 23. 2. 2018 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, a nikterak se s touto skutečností v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. K této namítané vadě soud nemohl přihlížet ani z úřední povinnosti, neboť tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nebránila věcnému přezkumu rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 157/2004-70; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, www.nssoud.cz). Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody dne 23. 2. 2018 nemění nic na tom, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky, a že tedy splnil jedinou podmínku nezbytnou pro zahájení správního řízení o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ani na jeho rodinných vazbách, které si vybudoval na území České republiky. Pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce není tato skutečnost relevantní.
16. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

18. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
19. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli shodně k závěru, že došlo k naplnění dikce § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z vlastní evidence, rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 26. 5. 2015, č. j. 3 T 92/2012-182, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 5. 2016, č. j. 7 To 113/2016-231, výpovědi žalobce a jeho družky paní T., z výsledků pobytové kontroly a opisu rejstříku trestů. Oba správní orgány rovněž hodnotily dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shodně shledaly, že v tomto případě nebude dopad jejich rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Své úvahy v tomto směru ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou. Z argumentace žalobce je zřejmé, že spíše než nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů mu vadilo vyhodnocení dopadů jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To však bude předmětem posouzení jedné z dalších žalobních námitek.
20. Z § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců plyne, že pro zrušení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nepřevyšujícím tři roky a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 26. 5. 2015, č. j. 3 T 92/2012-182, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 5. 2016, č. j. 7 To 113/2016-231, pravomocně odsouzen za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu tří let odnětí svobody. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto okolnostech učinit úsudek samy. Je tedy naplněna první podmínka obsažená v § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nepřevyšujícím tři roky.
21. Dále se soud zabýval klíčovou námitkou žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska dopadů do jeho soukromého nebo rodinného života. Tuto námitku považuje soud za nedůvodnou. Žalovaný se dopady do soukromého a rodinného života žalobce podrobně zabýval na stranách 3 až 7 svého rozhodnutí, přičemž hodnotil jak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodinné vazby žalobce na území České republiky, tak i délku pobytu na území České republiky a jeho ekonomické poměry. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že na území České republiky žije poměrně dlouhou dobu (od roku 2002), na druhou stranu je však třeba poukázat na to, že se z Vietnamu do České republiky přestěhoval v 19 letech, má v zemi původu rodiče, a bezpochyby tak zná tamní jazyk a kulturu, a návrat do země původu, a tedy i do známého prostředí, nemůže představovat intenzivní zásah do života žalobce. Ani z hlediska ekonomických poměrů žalobce nelze hovořit o tom, že by dopad rozhodnutí správních orgánů mohl být shledán nepřiměřeným. Žalobce byl držitelem živnostenského oprávnění v oboru nákup a prodej zboží. V případě podnikatelské činnosti spojené s prodejem a nákupem věcí přitom nejde o natolik specifickou činnost, že by ji nemohl žalobce vykonávat ve své vlasti. Lze dále konstatovat, že žalobce je dospělý muž, který by měl být schopen se o sebe postarat, a to i mimo území České republiky, přičemž ve správním řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, které by mu v tom bránily.

22. K povaze a pevnosti rodinných vztahů je třeba zdůraznit, že správní orgány nijak nezpochybnily skutečnost, že žalobce sdílí domácnost s družkou paní T. a dvěma nezletilými dcerami a že vztahy mezi nimi jsou pevné. Ostatně si lze obtížně představit pevnější vztahy než ty, které se vytvoří mezi otcem a jeho dcerami nebo mezi druhem a družkou ve fungujícím a spokojeném vztahu. Ke vztahu k druhé družce M. K. je nutno říct, že tento vztah je výrazně oslaben tím, že žalobce není biologickým otcem nezletilé E. K. a že podle svého vyjádření paní K. už se žalobcem žádný vztah neudrží. Žalobcův vztah k paní K. a její dceři tedy dle přesvědčení soudu nelze považovat za natolik pevný, že by bylo možno uvažovat o intenzivním zásahu do rodinného života žalobce. Na rozdíl od tohoto vztahu skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat v trvalém soužití se svou družkou paní T. a svými dcerami na území České republiky, nepochybně znamená intenzivní zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na své území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu zcela vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv jeho družky a dcer u něho ve Vietnamu nebo v jiném státě, jež si zvolí případně pro svůj budoucí život, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů významnější zásah do jejich rodinných poměrů.
23. V dané věci tedy bylo třeba poměřit výše popsanou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání, a následně posoudit, zda lze i přes zásah do soukromého a rodinného života dopad rozhodnutí správních orgánů hodnotit jako přiměřený.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Důvodem k vydání rozhodnutí správních orgánů bylo odsouzení žalobce pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Z trestních rozsudků plyne, že žalobce si dne 13. 10. 2011 telefonicky objednal vozidlo taxislužby v úmyslu jeho prostřednictvím a bez vědomí řidiče taxislužby dovézt do Šluknova pod záminkou přepravy pracích prášků různých značek z Polské republiky celkem 32 278 kusů tablet léčiva zn. Sudafed, z něhož by se dalo připravit 1 239,48 gramů pervitinu. S tímto obsahem byl řidič taxislužby s vozidlem kontrolován hlídkou Celního ředitelství Ústí nad Labem, která léčivo v jeho voze našla a zajistila.
25. Žalobce se tedy dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného § 283 trestního zákoníku. Tuto trestnou činnost páchal žalobce úmyslně, za účelem dosažení zisku. Škodlivost jednání žalobce rovněž dle soudu zvyšuje skutečnost, že žalobce neoprávněně dovezl prekursor drog ve značném rozsahu a že ke své trestné činnosti zneužil jinou osobu. Soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobce o tom, že správní orgány pominuly roli žalobce při páchání této trestné činnosti, neboť jeho role při páchání trestné činnosti byla evidentně zcela rozhodující, jelikož to byl pouze žalobce, který danou trestnou činnost zorganizoval, léčivo zakoupil a nakládal je do vozidla taxislužby, jež za účelem dovozu prekursoru na území České republiky objednal, a který z ní chtěl mít majetkový prospěch.
26. K posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34, www.nssoud.cz, ve kterém tento soud konstatoval, že: *„Za intenzivní zásah do práva na soukromý a rodinný život cizince lze považovat skutečnost, kdy již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. Jako hlavní alternativa se tak jeví návrat stěžovatele do Vietnamské socialistické republiky s tím, že rodinní příslušníci budou stát před volbou pouhých návštěv se stěžovatelem či trvalejšího přemístění za stěžovatelem. [...] Stěžovatel se spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jejímž objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečností takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako velmi vysokou. [...] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.“* Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že *„stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě. Soud tedy shrnuje, že se žalobce na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Soud tedy aproboval závěry správních orgánů, že dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života nelze s ohledem na konkrétní okolnosti tohoto případu shledat nepřiměřenými.

27. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správních orgánů je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Je pravdou, že předmětná úmluva v čl. 3 stanoví zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, nicméně nelze přehlédnout, že tato úmluva též počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Soud opakovaně zdůrazňuje, že v tomto řízení jde o zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobci tudíž není rozhodnutí správních orgánů zabráněno ve styku s dcerami. Bude na žalobci, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se svými dcerami mohl stýkat. Lze přitom zdůraznit, že Česká republika v souladu s čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte uznává právo dítěte odděleného od jednoho z rodičů udržovat osobní kontakty s oběma rodiči. Je tak smutným faktem, že pokud dojde k oddělení žalobce a jeho dcer, bude to pouze v důsledku závažného a společensky velice škodlivého jednání, za které nese plnou odpovědnost žalobce. Soud nemůže ani přehlédnout, že dcery (i pokud by žalobce skutečně opustil území České republiky) zůstávají v péči matky, a mají tak zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, což již v minulosti z důvodu výkonu trestu odnětí svobody žalobce musely podstoupit a toto dlouhodobé oddělení od žalobce překonat, a to čistě jen z důvodů stojících na straně žalobce. Námitku žalobce stran toho, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dojde k porušení Úmluvy o právech dítěte, proto soud nepovažuje za důvodnou.
28. Soud opakovaně zdůrazňuje, že považuje za velmi smutné, že žalobce důsledkům svého jednání vystavil svou vietnamskou družku a své dcery, s nimiž žije ve společné domácnosti a s nimiž má podle svých tvrzení hluboký citový vztah. Nicméně zájem České republiky na tom, aby se takové osoby jako žalobce na jejím území nenacházely, má v daném případě přednost před uvedeným rodinným vztahem žalobce s jeho družkou a dcerami. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Ten si jako cizinec trvale pobývající na území České republiky mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protisociálním jednáním o ně může přijít.
29. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány posuzovaly i rozsah narušení soukromého a rodinného života ostatních rodinných příslušníků. V tomto směru zdůraznily, že družka Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce paní T. pobývá na území České republiky jako žadatelka o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a dcery žalobce mají podány žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s jejich matkou. Je třeba též zdůraznit, že paní T. při své výpovědi uvedla, že finančně sama chodí domácnosti, i když byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, zvládala a mladší dceři zajišťovala paní na hlídání. Soud ve shodě se správními orgány nepopírá, že dojde k intenzivnímu zásahu do rodinného života i z pohledu zmíněných rodinných příslušníků žalobce, ani tak však s ohledem na trestnou činnost žalobce, za kterou byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a na veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, nelze shledat dopad rozhodnutí správních orgánů do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků nepřiměřeným.

30. Za irelevantní soud považuje námitky žalobce brojící proti tomu, že správní orgány uvedly, že si žalobce může požádat o jiné oprávnění k pobytu na území České republiky. Soud předně uvádí, že tuto skutečnost ve svém rozhodnutí zmínil správní orgán I. stupně, žalovaný tuto argumentaci nepřevzal. Není tak pravdou, že by se o možnosti požádat o jiné pobytové oprávnění zmiňovaly oba správní orgány. Soud dále poznamenává, že podstatnými okolnostmi pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je pouze to, zda byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Tyto dvě podmínky, jak je výše uvedeno, byly naplněny. Okolnost, zda žalobce může po zrušení trvalého pobytu pobývat na území České republiky na základě jiných pobytových oprávnění či že může mít po určitou dobu problém se získáním nižšího pobytového oprávnění v důsledku jím spáchané trestné činnosti, není pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu rozhodující, a správní orgány ji proto nemusí v tomto řízení hodnotit. Pokud tedy správní orgán I. stupně poukázal na to, že si žalobce může požádat o nižší pobytový status, nemůže mít toto konstatování žádný vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Správní orgán I. stupně uvedl tuto možnost nad rámec potřebného odůvodnění jako doporučení pro možné budoucí řešení pobytové situace žalobce, a nejedná se tudíž o důvody, na kterých by správní orgány založily své závěry o přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
31. Dále se soud zabýval námitkou, že správní orgány neučinily jediný krok, kterým by zjistily podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v této souvislosti upozorňoval na to, že správní orgány měly možnost provést např. vypracování stanoviska OSPOD, jeho výslech či výslech jeho družky, čímž by si ujasnily rodinné vztahy a všechny okolnosti, které mají význam pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Tuto námitku považuje soud za zcela bezpředmětnou, neboť správní orgány provedly žalobcem zmiňované výslechy žalobce i jeho vietnamské družky. Soud dále upozorňuje na to, že se správní orgán I. stupně pokusil vyžádat si i stanovisko místně příslušného OSPOD žádostí ze dne 24. 11. 2016, na kterou reagoval tento orgán dopisem ze dne 12. 12. 2016, v němž uvedl, že s rodinou žalobce nikdy nespolupracoval, k jeho dcerám nevede spisovou dokumentaci, a proto se nemůže vyjádřit k poměrům v rodině. Soud proto považuje zjištěný skutkový stav

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze strany správních orgánů za zcela dostatečný k tomu, aby vyhodnotily veškeré okolnosti podstatné pro posouzení dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.

32. Soud k potvrzení Vězeňské služby ze dne 23. 2. 2018 a k potvrzení lékařky MUDr. T. ze dne 20. 4. 2018, která soud při ústním jednání provedl jako důkazy, poznamenává, že tato potvrzení správní orgány neměly k dispozici, a nemohly se jimi tedy zabývat. Soud dále uvádí, že tyto listiny potvrzují závěr správních orgánů i soudu o tom, že žalobce má na území České republiky vybudovány intenzivní rodinné vazby a že se finančně podílí na chodu domácnosti, kterou sdílí se svou vietnamskou družkou a nezletilými dcerami. Nicméně tyto listiny nemají žádný vliv na to, že soud shledal dopad rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce přiměřeným. Jak je výše uvedeno, zásah do jeho soukromého a rodinného života totiž nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku vzhledem k trestné činnosti, za kterou byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
33. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. ledna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)